

НОВЫ ЧАС

ЯКОГА КОЛЕРУ ГРЫЛА?

Стар. 13

ДЗЯРЖАВА ДЛЯ ЛЮДЗЕЙ: ІДЭАЛЫ БНР І СУЧАСНАСЦЬ

Напярэдадні Дня Волі арганізатары святкавання праводзяць шэраг круглых сталюў у рэдакцыях незалежных газет. Першы такі круглы стол адбыўся ў рэдакцыі НЧ

Стар. 4

ВАЛЮТНЫ КРЫЗІС ПА-ЎЗБЕКСКУ

Тое, што адбываецца ва Узбекістане пасля забароны продажу найўнай валюты, вельмі нагадвае беларускія будні 2011 года

Стар. 12

ТРАГЕДЫЯ БЕЛАРУСКАЙ ІНТЭЛІГЕНЦЫ

Стар. 14

ЧЫТАЙЦЕ Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ! БАРАЦЬБА З ЭНТРАПІЯЙ ПА-БЕЛАРУСКУ

Артыкул Сяргея Нікалюка
з цыклу «Азбука паліталогіі»

3 НАГОДЫ

ХТО БУДЗЕ СПОНСАРАМ ПАСЯЎНОЙ?

Сяргей ПУЛЬША

Урад Беларусі ўрэзаў свае паўнамоцтвы. Змяніўся рэгламент Савета міністраў. Цяпер усе праекты пастановы Саўміна, якія датычацца пытанняў Kredytavannya, аказання дзяржпадтрымкі, выдачы гарантый або кампенсацыі часткі працэнтаў за карыстанне Kredytam, павінны быць узгоднены з Нацбанкам.

Такім чынам, паўнамоцтвы прэм'ер-міністра Беларусі Міхаіла Мясніковіча ў галіне фінансаў значна звужыліся. Нават такую дробязь, як пытанні накіравання ў замежныя камандзіроўкі, беларускі прэм'ер цяпер не зможа вырашыць самастойна. Згодна з новым рэгламентам, праекты пастановаў аб камандзіроўках таксама павінны мець дадатковыя візы. У прыватнасці, быць узгоднены з Міністэрствам юстыцыі.

Эканамісты аднагалосна і «на ўра» ўспрынялі такія змены ў паўнамоцтвах урада. З іх пункту гледжання, Нацбанк, які зараз апынуўся ў ролі «кантралюючага» ўрад, значна лепш разумее эканамічныя працэсы. Маўляў, Нацбанк бярэ пад кантроль дзейнасць Саўміна, каб кантраляваць эмісію, каб у эканоміцы не з'яўлялася «лішніх» безнаўжных Kredytных грошай.

Менавіта тое, што ў мінулым годзе план па Kredytavannі прадпрыемстваў быў перавышаны амаль у два разы, з'явілася адной з прычын інфляцыі, якую ледзь-ледзь удалося пакласці ў прагнозныя параметры. У гэтым жа годзе ўлады маюць намер рэзка знізіць інфляцыю ў параўнанні з леташняй — з 22% да 12% у год. Таму і расходуванне Kredytаў ставіцца

пад больш жорсткі кантроль з боку Нацбанку.

Але ў гэтым ёсць і адзін інтрыгуючы момант. Змяняць рэгламент Саўміна можа толькі сам Саўмін. Чаму ж ён адмовіўся ад такога вялікага і значнага «куска пірага», як размеркаванне Kredytных грошай? Значыць, хтосьці прыняў рашэнне даць больш паўнамоцтваў Нацбанку. А прыняць гэтае рашэнне можа толькі адзін чалавек — Аляксандр Лукашэнка.

Выйграў ці прайграў ад гэтага ўрад, які Лукашэнка пагражаў звольніць за «паўтарэнне 2012 года»? Зараз Саўмін не будзе так адназначна адказны ні за эканоміку, ні за мадэрнізацыю, ні за выкананне прагнозных паказчыкаў. Ёсць жалезная адгаворка: «Мы хацелі, як лепш, але Нацбанк грошай не даў». А без грошай што зробіш? І, такім чынам, у прэзідэнта аказ-

ваюцца два «хлопчыкі для біцця» — не толькі ўрад, але і Нацбанк.

Эканамістам лёгка казаць, што Нацбанк будзе праводзіць цвярозую грашова-кредытную палітыку. Але фармальна незалежны Нацбанк дэ-факта ўсё ж падпарадкаваны прэзідэнту. А з такім падпарадкаваннем вельмі цяжка разлічваць на нейкую цвярозасць.

Першыя крокі Нацбанку пасля атрымання «шырокіх паўнамоцтваў» па кантролі за Kredytavannem якраз збілі аптымізм з экспертаў. 12 сакавіка Нацбанк прыняў рашэнне аб зніжэнні стаўкі рэфінансавання, і з 13 сакавіка стаўка панізілася на 1,5% — да 28,5% гадавых.

«Фактычнае становішча, якое склалася ў лютым бягучага года, і прагназуемае далейшае запаволенне інфляцыйных працэсаў дае падставы для паступовага зніжэн-

ня намінальнага значэння стаўкі рэфінансавання з захаваннем яе станоўчага рэальнага ўзроўню», — гэты каментар Нацбанка прагучаў як здзек з «аптымістаў». Усе ведаюць, што ўзровень інфляцыі ў студзені-лютым склаў 4,3%, то бок больш за траціну ад заплаванага гадавога паказчыка. І гэта «далейшае запаволенне інфляцыйных працэсаў»?

Зніжэнне стаўкі рэфінансавання значыць, што зменшацца працэнтны па Kredytтах, яны патаннеюць, браць іх стане больш выгадна, у эканоміку зноў выплеснуцца тэя ж Kredytныя грошы, што прывядзе да інфляцыі. Але ў гэтым урад ужо не вінаваты.

Але ж найперш павінна радаваць урад і не радаваць Нацбанк тое, што яны будуць аднолькава адказнымі за маштабную кампанію па Kredytavannі (часцяком, без звароту Kredytаў) самых

адсталых прадпрыемстваў у краіне. Гэтая кампанія праводзіцца штогод і называецца «бітва за ўраджай». Традыцыйна ў пасяўную і ўборачную, але значна больш — у пасяўную, улада закопвае грошы ў зямлю, выдаючы направа і налева Kredytы і сродкі сельскай гаспадарцы. А потым гэтыя Kredytы проста спісваюцца ў нябыт.

Аляксандр Лукашэнка, канешне, заявіў, што спісанне Kredytаў сельскагаспадарчым арганізацыям не будзе. «Я лічу, што ў сельскай гаспадарцы яшчэ маса рэзерваў. І галоўнае — гэта кадры: кіраўнікі, спецыялісты, сяляне. Там, дзе ёсць жаданне працаваць, дзе нацэленасць на працу, там ёсць вынік. Там, дзе няма нармальнага кіраўніцтва, спецыялістаў, там і людзі працуюць слаба. Ты ім колькі ні давай грошай, усё марна», — адзначыў ён 11 сакавіка, прымаючы з дакладам намесніка прэм'ер-міністра Міхаіла Русага і міністра сельскай гаспадаркі і харчавання Леаніда Зайца.

Але ўсе звыклі да таго, што Лукашэнка падобныя прамовы паўтарае кожны год ужо больш за дзесяцігоддзе. І за гэты час нічога не змянілася. Пра неэфектыўнасць і стратнасць беларускай сельскай гаспадаркі не раз казалі і розныя аўтарытэтных міжнародных фінансава-эканамічных інстытуты. Аднак беларуская дзяржава з упартасцю маньяка кожны год толькі павялічвала субсідыі аграпрамысловаму комплексу.

Гэтым годам на пасяўную павінна быць патрачана 13,9 трыльёна рублёў, альбо 1,59 мільярды долараў. Адкуль бедная Беларусь возьме такія грошы без уключэння друкавальнага станка?

Адзінае шчасце для ўрада — ён зараз не будзе адказны за закопванне грошай. Альбо будзе вінаваты не адзін: падзеліць віну з Нацбанкам.

22 САКАВІКА, ПЯТНІЦА

1 БЕЛАРУСЬ
06.00, 07.15, 08.20 Добрай раніцы, Беларусь!
07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 15.00, 19.00, 00.10 Навіны.

15.10 «Заручальны пярсцёнак». Шматсерыйны фільм.
16.00 Нашы навіны.
16.10 Навіны спорту.

2 БЕЛАРУСЬ
07.00 Рэгіянальная праграма.
08.00 Раніца.
09.00 Тэлебарометр.

НТБ
06.00 Інфармацыйны канал «НТБ раніцай».
08.10 Серыял «Вяртанне Мухтара».

08.55 Аб'ектыў.
09.20 Студыя «Белсат»: Размова У.Мацкевіча / М.Жбанкова.

Н
06.00, 08.30 Нашы навіны.
06.05 АНТ прадстаўляе: «Наша раніца».

06.00 «24 гадзіны».
06.10 «Міншчына».
06.20 «Раніца. Студыя добрага настрою».

РОССИЯ
07.00 «Раніца Расіі».
10.05 «Права на сустрэчу».

МІР
05.00 Серыял «Агонь каханьня».
05.50 Мультисерыял «Робін Гуд».

09.40 Euromaxx (тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»).

23 САКАВІКА, СУБОТА

1 БЕЛАРУСЬ
06.55 Лірычная драма «Восенскі марфон» (СССР).

06.20 «Салдаты. Дзембель непазбежны». Серыял.

РОССИЯ
16.40 «Нетэрміновая вясна» (Беларусь-фільм).

13.20 Дэтэктыўны серыял «Порах і дроб».

09.40 На колах (аўтамабільны тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»).

Н
07.00 «Суботняя раніца».

2 БЕЛАРУСЬ
07.35 Дабравест.

НТБ
06.30 Вострасюжэтны дэтэктыў «Агент адмысловага прызначэння».

МІР
05.00 Дак. фільм «Скарбы алмазнага фонду».

16.50 «Палітыканы», серыял: 4 серыя.

► ВУСНАЯ ГІСТОРЫЯ

НЕСШАБЛОННЫ ЎСПАМІН ПРА ЗАХОДНЮЮ БЕЛАРУСЬ

Ігар МЕЛЬНІКАЎ

У шматлікіх працах беларускіх гісторыкаў жыццё ў заходнебеларускіх ваяводствах II Рэчы Паспалітай у 1930-х гадах характарызуецца ў асноўным з дапамогай адмоўных эпітэтаў. Маўляў, беларусаў тады ўціскалі, паланізавалі, прыгняталі, за людзей не лічылі.

Я далёкі ад таго, каб ідэалізаваць «санацыйны рэжым» Пілсудскага і палітыку адміністрацыі міжваеннай Польшчы ў адносінах да нацыянальных меншасцяў. Але ўсё ж варта разумець, што жыццё ў дзвюх частках Беларусі ў 30-х гадах XX стагоддзя адрознівалася карэнным чынам. У гэтым артыкуле я прывяду вытрымкі са сваёй гутаркі з жанчынай, якая жыла «за панскім часам». Думаю, што яе ўспаміны пра тэа гадзі заслугоўваюць асаблівай увагі.

З жыхаркай вёскі Дзягелі Мядзельскага раёна Мінскай вобласці Марыя Іосіфаўнай мне ўдалося сустрэцца дзякуючы маім сваякам. Бабульцы тады было крыху за 90 гадоў, зрэшты, яе яснай памяці мог паазыдрасціць любы дваццацігадовы хлопец ці дзяўчына. «Ой, дзетачка, ты ж маё прозвішча не называй, не хачу я, а то што не так скажу», — па-старому асерагаецца бабуля.

Нарадзілася яна ў «панскай» Польшчы ў сям’і беларускага селяніна. Жылі не багата, але з працягнутай рукой не хадзілі. Зямлі было 4 гектара, карова, свінні, сад і агарод. У выніку траўмы бацька стаў інвалідам, а маці за яго атрымлівала пенсію, што плаціў польскі ўрад. Марыя хадзіла ў школу, новы будынак якой паставілі ў 1930-х гадах. «Сям’ігодка» знаходзілася ў вёсцы Слабада. Па ўспамінах маёй суразмоўцы, будынак школы быў вялікім, прыгожым, светлым. Усяго ў ім вучылася 250 дзяцей, а настаўнікаў было толькі чацвёра. Але затое сапраўдны прафесіяналы. На іх занятках было вельмі цікава і пазнавальна. У школе разам вучыліся і палякі, і беларусы. Бабуля ўспамінае, што з ёй за партай сядзеў сын польскага паліцыянта, з якім яна вельмі добра ладзіла. Паміж сабой размаўлялі то па-польску, то «патутэйшаму», г. зн. па-беларуску. І кожны ўсё разумеў.

«Сёння часта лаоць палякаў і панскія часы, а я скажу так. Калі сям’я была беднай або малазабяспечанай, то польскія ўлады плацілі матэрыяльную дапамогу з улікам таго, каб бацькі маглі пракарміць кожнае дзіця. У нас у сям’і было трое дзяцей, мама атрымлівала дапамогу з улікам куплі харчавання для кожнага з нас. Вось як было», — кажа Марыя Іосіфаўна.

Генерал Уладзіслаў Бартноўскі з прэзідэнтам Масціцкім

Генерал Уладзіслаў Бартноўскі

На той час у вёсцы Марыя Іосіфаўны палякі жылі побач з беларусамі. Мясцовыя сяляне працавалі на пана, які аплачваў гэтую працу. Прыязджаў кіраўнік наймаць рабочую сілу на «жніво», і людзі ішлі, таму што ведалі, што гэты пан і заплаціць, і карміць будзе нядрэнна. Каму не хапала зямлі, ехалі на заробкі ў Прыбалтыку. Многія ехалі ў Латвію і Эстонію, бо выязджаць можна было свабодна. Нагадаю, што ў гэты час сяляне ў БССР ужо жылі за «калезнай заслонай».

У вёсцы былі касцёл і царква. Польскія ўлады не ўціскалі праваслаўных, а ксяндза і бацюшку часта можна было бачыць разам, як яны ішлі па вуліцы. Праваслаўных вучняў-беларусаў у царкву вадзіла настаўніца, дарэчы, каталічка па веравызнанні. Амаль кожны тыдзень у школу прыязджаў бацюшка і праводзіў заняткі па рэлігіі. Да каталікоў, у сваю чаргу, прыязджаў ксёндз. Калі было якое праваслаўнае свята, беларускім дзеткам дазвалялі не прыходзіць у школу. Як жа можна ў святочны дзень працаваць?

У заходнебеларускіх ваяводствах II Рэчы Паспалітай была

распаўсюджана хутарная сістэма. Прыязджаў каморнік і рабіў разметку зямлі. Так кожная гаспадарка атрымлівала сваю палоску зямлі. Некаторыя сяляне пераносілі сваё жылё бліжэй да вылучаных зямельных надзелаў.

Войтам Мядзельскай гміны быў Альфрэд Вайцяхоўскі. «Памятаю, заўсёды нас на брычцы падвозіў у школу. Ідзем мы па дарозе, а воіт з фурманам едзе. Браў нас, колькі было на дарозе, садзіў поўную «фурманку» дзятвы і вёз у школу. Дарэчы, у будынку гміны быў адзін на раён тэлефон. Дзяцей са школы вадзілі на экскурсію туды, і сакратар, пан Мачульскі, даваў школьнікам паслухаць гэты дзіўны апарат. А потым, як цяпер памятаю, пайлі нас кавай з булачкамі», — распавядае мая суразмоўца.

Побач з вёскай, дзе жыла Марыя Іосіфаўна, знаходзіўся фальварак Кавалькі, які належаў брыгаднаму генералу польскай арміі Уладзіславу Бартноўскаму. Увосень 1938 года менавіта гэты высокапастаўлены афіцэр камандаваў аперацыяй па далучэнню Цешынскай вобласці да Польшчы. Зараз па-рознаму

ацэньваюць гэтую падзею, аднак напэўна вядома, што ўдзел у ёй зрабіў генерал настолькі папулярным, што ён пасля прэзідэнцкіх выбараў 1940 года павінен быў замяніць маршала Э. Рыдз-Сміглы (які збіраўся балатавацца на прэзідэнта) на пасадзе галоўнакамандуючага Войскам Польскім. «Памятаю, як генерал прылятаў на вайсковым самалёце. У фальварку было многа прыслугі. Усе бегалі, мітусіліся. Часта прыязджала і генеральская жонка. Яна любіла катацца на ровары па ваколліцах», — успамінае пажылая жанчына.

...17 верасня 1939-га разам з іншымі дзецьмі Марыя, як звычайна, ішла ў школу. І раптам убачыла салдат. Іх форма адрознівалася ад той, у якой хадзілі палякі, а на фуражках былі вялікія чырвоныя зоркі. «Дзеці, а дзе тут памешчыкі жывуць? Пакажыце нам», — звярнуўся да школьнікаў адзін з салдат. «А мы і слова такога не ведалі — «памешчык». Не разумелі, чаго гэтыя людзі ад нас хочуць», — кажа бабуля.

Прышоўшы ў школу, дзеці ўбачылі настаўніцу, якая плакала. Мужа жанчыны, дырэктара, толькі што забралі салдаты. На вачах спалоханых дзяцей тыя ж людзі з прымкнёнымі да вінтовак штыкамі, якія шукалі памешчыкаў, вывелі са школы іншых настаўнікаў і павялі па гасцінцы ў невядомым кірунку. З арыштаванымі мужчынамі пайшла і жонка дырэктара. Яна была пасля родаў, незадоўга да пачатку Другой сусветнай вайны ў жанчыны нарадзіўся сын. Войта таксама арыштавалі. Праўда, Альфрэду Вайцяхоўскаму, у нейкім сэнсе, пашанцавала. Яго выслалі ў Казахстанскую ССР, а ў 1941 годзе пасля дамовы Сікор-

ска-Майскі былы мядзельскі воіт уступіў у армію генерала Андэрска і ваяваў супраць нацыстаў на Захадзе. Пасля вайны гэты чалавек вярнуўся ў Польшчу.

НКУС арыштавала і мясцовага лесніка. За што? А быў прадстаўніком, як цяпер прынята казаць, польскай «вертыкалі ўлады». Усю сям’ю гэтага чалавека ў 1940 годзе адправілі ў Сібір. «Як хто быў заможным, меў крыху больш, чым у іншых, так яго адразу і запісвалі ў ворагі», — распавядае Марыя Іосіфаўна. Яшчэ ўчора мірная вёска раптам раскалолася на «сваіх» і «чужых». Савецкія актывісты складалі спісы «нядобранадзейных» і «ворагаў народа». Часта пры складанні такіх дакументаў надобрасумленныя людзі кіраваліся банальнай зайздросцю да больш паспяховага і працаздольнага суседа. Людзей сталі гвалтоўна перасяляць з хутароў. «У нас было няшмат зямлі, але тое, што мелі, было нашым. А потым усё раптам стала агульным. І ва ўсіх зямлю пазабіралі. Вось так я памятаю тыя няпростыя гады», — заканчвае сваё апавяданне мая суразмоўца.

Добра было б, каб гэтыя ўспаміны прачыталі тыя, хто жыве савецкімі ілюзіямі пра «паноў, якія рабавалі беларускіх сялян», і пра «міратворчы характар» «вызваленчага паходу Чырвонай Арміі ў Заходнюю Беларусь». Безумоўна, у верасні 1939 года Беларусь аб’ядналася, але савецызацыя Заходняй Беларусі, якая рушыла за гэтым, нанесла рэгіёну і яго жыхарам значны ўрон. Гістарычныя і культурныя каштоўнасці, апалелыя «пры панах», былі бязлітасна разрабаваны бальшавікамі, а многіх людзей рэпрэсавалі.

Жыхары Заходняй Беларусі. Маладзечанскі павет

Будынак школы ў Заходняй Беларусі

